

[Clara Munck.]

valgets ønske om et ændringsforslag, der går ud på, at loven om sundhedsplejerskeordninger tages op til revision senest i 1972-73. Så kan vi jo alle sammen udtrykke håbet om, at vi ikke for tredje eller fjerde gang skal behandle et lovforslag på 2 linjer, fordi indenrigsministeren vil få ret i, at tiden næppe er inde. Vi håber det bedste, og den konservative folketingsgruppe anbefaler ændringsforslaget og vil stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Kofoed: Jeg kan stort set tilslutte mig de to foregående ordføreres bemærkninger og ellers henvise til betænkningen, og jeg kan på venstres vegne anbefale ændringsforslaget, der betyder, at vi får revisionen af loven i 1972-73.

Meta Ditzel: Da vi også fra mit parti fuldt ud værdsætter sundhedsplejerskernes arbejde og meget gerne fremhæver, at vi ønsker en obligatorisk ordning indført, så snart uddannelseskapaciteten er tilstrækkelig, er vi meget glade for under udvalgsbehandlingen at have konstateret, at det nu virkelig ser ud til, at højskoleafdelingerne for uddannelse af sundhedsplejersker bliver udvidet, både i København og i Århus. Vi vil meget gerne anbefale, at disse udvidelser fremskyndes mest muligt, ligesom vi anbefaler ændringsforslaget om, at revisionen af loven skydes frem til 1972-73. Jeg vil takke ministeren, fordi han er gået med til dette ændringsforslag, og i det hele taget anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Hanne Reintoft: Vi kan ikke være tilfredse med resultaterne af dette udvalgsarbejde. Det er selvfølgelig en fordel, at revisionen af loven fremskyndes, men problemerne omkring hele sundhedsplejerskeordningen har efterhånden været debatteret i så mange år, at der skulle kunne foreligge mere konstruktive løsninger. Sundhedsplejersens værdi eller rettere sagt dens absolutte nødvendighed er, som det er sagt mange gange, dokumenteret med så grelle eksempler på højere spædbørnsdødelighed, hvor den mangler, at eksperimenterne tid burde være helt forbi. Man burde allerede nu have afklaret, om sundhedsplejen skulle høre under amtskommunen eller under primær-

kommunen, og man burde allerede nu kunne gøre en ledende amtskommunal sundhedsplejerske med koordinerende funktioner obligatorisk for så i løbet af få år at gøre en generel ordning absolut obligatorisk for hele landet.

Lad mig i den forbindelse nævne, at man ikke kan regne med, at lederproblemet er løst blot ved ansættelse af denne ledende amtskommunale sundhedsplejerske, som jeg altså mener burde være obligatorisk med det samme. Lige meget hvilken kommunalordning man vælger, vil der også blive behov for geografisk placerede ledere med det daglige praktiske ansvar, fordi opgaven på det amtskommunale plan først og fremmest bliver af koordinerende art. I den forbindelse kunne man vel også være kommet lidt længere med hensyn til tilpasningen til det sociale apparat i det hele taget.

Når man afviser at gøre sundhedsplejerskeordningen obligatorisk, henvises der altid til den manglende stab af uddannede sundhedsplejersker, der jo også skal have både første og anden del af sygeplejerskernes ekstraudannelse. Det er en dårlig undskyldning, for for at skaffe det fornødne antal sundhedsplejersker er der kun tre ting at gøre: for det første omgående at gøre ordningen obligatorisk, for det andet at følge lovgivningen op og udvide uddannelseskapaciteten og for det tredje at gøre stillingen og uddannelsen mere attraktiv.

Ganske vist er uddannelseskapaciteten steget noget, efter at Københavnerskolen er kommet, men den kunne udbygges i Århus, og der var sidste år flere ansøgere, der ønskede at uddanne sig til sundhedsplejersker, end der var plads på skolerne, så der er ikke længere det problem, at der ikke er tilstrækkelig tilgang og interesse for denne uddannelse. Man kan sikre sig den fornødne arbejdskraft, hvis man sørger for, at uddannelseskapaciteten er til stede.

Sundhedsplejerskerne, der som nævnt skal have en grundig uddannelse, har næppe heller fået en tilfredsstillende lønmæssig placering efter tjenestemandreformen. Det kan f. eks. nævnes, at man tænker sig at placere lederne i amtskommunen betydelig dårligere, end man f. eks. placerer amtsskolekonsulenten. Sygeplejen er i forvejen et dårligt lønnet fag, stærkt mærket af, at det er et kvindefag, og dette løntryk på kvinde-